

— „Ik peis aan haar, en ik ontzet mij niet meer, moeder! Die tijd is lang voorbij. Mij kwelt nog een achterdenken. Dit is alles. Madalena heeft mijne briefkens en liedekens nooit ontvangen. En ik zou voor mijn afscheid, als laatste jonst, er haar nog één willen zenden. Was Elisabeth Teller maar hier!”

Moeder Marretje begreep onmiddellijk wat hem bekommerde. Bij haar bezoek aan Jan Teller's vrouw was het haar gebleken, dat men opzettelijk alle correspondentie tusschen Madalena en haar Gerbrand had verhinderd. Zou men hem nu een laatsten wensch weigeren? Het huwelijk met Van der Voort was voltrokken. De jonggehewden hadden de reis naar Italië ondernomen. Gerbrand's wensch Elisabeth Teller, nu eene gelukkige moeder, nog eenmaal te spreken van Madalena, moest verhoord worden. Zij beloofde hem, dat zij Jan Teller's wijf, reeds voor lang uit het kraambed hersteld, zou bewegen, den armen, onherstelbaren lijder een kort bezoek te brengen. Zoodra zij dit met grooten ernst verzekerd had, vlijde Gerbrand zijn hoofd tegen de rugleuning van zijn leunstoel, en viel in eene lichte sluimering, als hij meer placht te doen.

Den 22sten Augustus des nadenmiddags te vijf uren zit Gerbrand in zijn gewonen leunstoel bij het venster in de voorkamer. Het is een zeer mooie, maar zeer warme zomerdag. In het fraaie netwerk van gekleurde en witte ruitjes der beide hoge vensters heeft men er verscheidene geopend. De zomerzon schittert over de boomen en huizen aan de overkant van den Oude-Zijds-Voorburgwal. Het brandend wit-gele licht schijnt den zieke een weinig te fel, hij buigt met het hoofd in de hand over de vele papieren, die vóór hem liggen, die hij ijverig onderzoekt. Hij heeft juist de pen neergelegd. Al wat hij denkt, wat hij wenscht, heeft hij dien dag in een gedicht saamgevat. Hij is geheel alleen. Zijne moeder zal hem op zijn verzoek een beker lichten Spaanschen wijn brengen. Misschien zou de goede dokter Fontein er zich op bedacht hebben of dit wel raadzaam was — maar bij de voortdurend toenemende uitputting zou hij het hem wel geven, dacht moeder Marretje.

Intusschen herleest de dichter, met moeite ademhalend, soms de oogen sluitend, als het korte, drooge hoesten hem belet voor te gaan, in stilte zijne verzen, door hem *Aendachtigh Gebedt* genoemd:

„O levendige God! eeuwich, goed en almachtigh, /
 „Aenschouwt me-lyelijck my droeve, en neerslachtigh
 „En uytgequeelde man / van soberen gestalt:
 „Gedooght niet / dat hem nu de wanhoop overvalt:
 „Die doch een vyandt is van Hemelsche genade /
 „Want sy mijn arme siel sou eeuwelijcken schade(n):
 „Ontfangt, o Heer! doch het suyverst van mijn hert /
 „Geeft dat my myne sond niet toegerekend wert:
 „Neemt my (die hier op aerd als vreemdeling most swerven)
 „In 's Hemels Borgery na een God-saligh sterven.
 „Ach! dat u lieven Soon, met zijn onschuldigh bloedt /
 „Voor my kenschuldige / de borrecht-tocht voldoet.
 „Och! ick ben uitgeteert en ga met smart betreden
 „Den algemeene wegh van d'ouwde lang verleden.